

del Vallès, de l'a. 964 (Mas, *N.H.Bna.* IV, 32).

Justament la forma de la menció més antiga, de 1135, hem d'interpretar-la com *vilarminisclō*, resultat de l'ètimon real VILLA ERMENISCLI (gen.), amb contracció *-aer-* > *-ar-* per més que l'escriba ho vagi suposar a tort un compost de VILLARE; un lleu fenomen dissimilatori reduí *-arm-* a *-am-* davant la *-l-* següent. Hi ha en Procopi una variant Μεγισκλος però potser no relacionada amb aqueixa reducció sinó deguda a contaminació grega de μεγας.

VILAMANTELLS

Petit veïnat del Cardener, agre. a Guixers (*N. C. E.* C., s. v. Guixers), a l'Est de *Sant Llorenç* de Morunys, i encara atribuït a la *Vall de Lord*. Manuel Riu el qualifica d'important casa pastoral d'aquesta vall (1ª *Asamblea Penedès*, 156, n. 15 i passim.).

MENC.: 1261: Guillem de Calders dóna al monestir de *Lord* els masos *Rius*, *Ollers*, *Vilamantells* etc. (Font Rius, *C.d.p.*, p. 658, n. 8): sembla que van enclosos, però no nomenats en la confirmació atorgada al monestir per Ramon Folch de Cardona, l'a. 1330 (ibid. n. 11).

ETIM. Probt. de VILLA MANTHILDIS gen. de MANTHILD NP fem. format amb la inicial gens rara MAND (12 noms en Först. a. 1094), documentada en fonts alemanyes del S. IX i ss. (Còdex de Fulda, i M.G.H.); els noms en -HILD, molt copiosos també en fonts catalanes, sovint hi apareixen amb l'assim. de *-elde* (molts casos en Aebischer, *Onom.* § 20), com *Guidenelle* per *Winidbilde*, *Richelle*, *Adalelle*, i és la que dóna base a la forma en *-elle* d'aquest nom.

Per més que el conegudíssim i tan freqüent MAHTHILDIS és possible que també donés aquest resultat per propagació de la nasal, ens atindrem a l'altre més evident.

L'origen del NL val. *Benimantell* no és ben segur, però de tota manera inconnex; però a l'art. *Mantell*, ja dono explicació de *Vilamantells*.

VILAMARÍ (Gironés) ja va s.v. *Marí*.

VILAMARICS

Agre. a Monistrol de Montserrat. No se'n troben *MENC. ANT.* si no és en dos docs. de 924, 925, on el Comte Sunyer dóna la seva hisenda, de *Vilamelich* al peu de Montserrat (*Cat. Car.* I, 62, 2,5) però sembla tractar-se d'un doc. en versió modernitzada, on no ens podem refiar del detall en la forma dels noms (Aebischer, *Top.* 17), probt. amb raó proposava veure-hi el germ. HAIMIRIK, que ha donat el nostre *Aimeric* però fr. ant. *Hanri* > cat. *Enric*, amb la re-

ducció de *ai* > *a*, que sovint es redueix en els antics germanismes romànics (com HAIGRO > *agró* etc.), aquí amb el genitiu germ. HAIMIRIKS; en efecte també es troba en la forma *Americus* a. 1031 en un doc. de 915 i *Eimericus* en un de 965 (Aeb., *Onom.* § 26).

VILAMBERT

Antic vilar a Osona, l'antic te. de Sentfores, avui agre. al de Vic.

MENC. ANT. en dos docs. de 930, era de la parròquia de l'esgl. de St. Martí: «parr. Sti. Martino juxta villare *Andevert*» (*Dipl. Cat. Vic.* § 146, de nou § 147 i encara en el § 149); 1359: «castell de Sent Fores, ab 4 focs de *Vilambert*» (*CoDoACA*, 84) (jo recordava haver oït *bilambétk* en una enq. allí prop, crec a Malla).

ETIM. Es pot pensar en molts dels cpts. de -BERUT. El més senzill és que sigui ANDEBERHT, doc. des del S. VII, en particular en un concili de Toledo de l'a. 683, mantingut encara en forma plena en les dues mencions de 930, i que derivés amb síncope normal NDEB > *mb* també es podria pensar, però és menys probable, en *Aldebert* i en *Hildibert*, tots ells en Först.

Vilamilan(y)s, s. v. *Milany*

VILAMILANS

Que alguns alteren en *Vilamilanys*. Antiga esgl. de Sant Feliu, agr. a Sant Quirze de Terrassa. Documentat ja a. 986: «*ecclesia Sancti Felicis de Villa Milans*» (*Cat. Car.* II, 198.21). Probablement de VILLA EMILANS genitiu del NP germ. *Emila*, que trobem en fonts barceloneses de 904 i 969 (Mas, *N.H.Bna.* IV, 24.62) var. metafònica de l'arrel AMAL, (Först. 88ss.); *Emil* també en doc. de 984, p. p. Abadal, *P. i R.*

VILAREGUT

Entre nosaltres és conegut com llinatge antic i cognom. La més cèlebre fou Na *Carrossa de Vilaregut*, fi S. XIV, privada de Joan I i Violant de Bar, coqueta famosa (Na *Carrosseta* li diuen els literats coetanis). Si no m'enganyo, amb *-re-* és la grafia predominant en els textos medievals, i avui cognom que *AlcM* situa sobretot a Osona (4 pobles) i a Badalona i Bna. Sens dubte per la natural etim. pop. *vilar 'agut* es troba amb *-a-*; 1171: Raimundus de *Vilaracuto* (*Cart. St. Cugat* III, 239); 1232: Petrus de *Vilaragut* (Font Rius, *C.d.p.* § 257); 1245: *Villarioaccuto*, un templer d'Alguaire (MiretS., *Templ.* 214); 1375: «Johannes de Sono, vicecomes de *Evolò*, Bgarius. de *Vilariacuto*,